

Arrest

nr. 219 461 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 december 2015 en dient op 16 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Hazara te behoren. U bent een 27-jarige sjiitische moslim, meer bepaald ismailiet, en bent geboren in het dorp Namazsay in Khanabad (provincie Kunduz). U woonde hier samen met uw ouders en uw broer.

U verklaart geen persoonlijke problemen gehad te hebben maar dat u gevlucht bent omwille van uw vrees voor de taliban. U vreesde namelijk dat ze u zouden meenemen met hen om dan samen met hen te gaan vechten. De taliban kwamen vaak naar uw dorp en namen dan jongeren mee die ingeschakeld werden in de strijd. Uit vrees dat ze u ook zouden meenemen bent u na de eerste val van Kunduz in handen van de taliban gevlucht uit Afghanistan.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en enkele onbekende landen naar België. U heeft er 45 à 50 dagen over gedaan om van Afghanistan tot België te komen. Op 15 december 2015 kwam u aan in België en op 16 december 2015 diende u een asielaanvraag in. Na uw vertrek kwamen de taliban naar uw familie en vroegen waar u was.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat u zal vermoord worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in de tweede helft van 2015 in de provincie Kunduz heeft gewoond, gezien uw beperkte kennis van de regio en de lokale situatie daar. Khanabad wordt gekenmerkt door de sterke aanwezigheid van de arbaki commandanten die in grote mate controle hebben over het district. Zo verwijzen verschillende bronnen op de macht die deze gewapende groepen bezitten (zie toegevoegde landeninformatie 1+2). U vermeldde commandant Mohammad Omar Pakhsaparan, Nawid, Qadir en Matin als arbaki's die u bekend zijn (CGVS gehoorverslag p. 16). U gevraagd om meer te vertellen over Mohammad Omar Pakhsaparan, zei u dat hij eens aangevallen werd door de taliban en hierbij zijn neef vermoord werd en zijn huis afbrandde. U kon correct zeggen dat de Aqtash regio onder zijn controle viel maar verder kon u niets zeggen over hem, u wist zelfs niet vanwaar zijn bijnaam "Pakhsaparan" kwam of wat het betekende, u dacht namelijk dat dit zijn familienaam was (CGVS p. 17). Echter heeft deze commandant de naam Pakhsaparan, hetgeen letterlijk wall breaker betekent, te danken aan de ontelbare gebouwen die hij vernield zou hebben tijdens zijn carrière (zie toegevoegde landeninformatie 1). Over commandant Nawid kon u niets zeggen en zei u enkel dat Khanabad onder zijn controle viel, net zoals het geval was voor commandanten Qadir en Matin (CGVS p. 17). U gevraagd of er enige incidenten waren die deze arbaki-commandanten overkomen zijn, sprak u over een conflict tussen Matin en Qadir 3,5 of 4 jaar geleden en zei u dat er veel burgers stierven tijdens dat conflict. Dit incident is echter niet voldoende om uw kennis over deze commandanten aan te tonen. Dergelijke incidenten kwamen namelijk vaker voor tussen de arbaki-commandanten omdat ze elkaars rivalen zijn wanneer het gaat om het verzamelen van Ushar van de lokale inwoners, de controle over de regio's en Bacha Bazi. Verschillende bronnen wijzen dan ook op verscheidene incidenten tussen deze commandanten ten koste van de lokale inwoners (zie toegevoegde landeninformatie 1+2). Verder kon u niets vertellen over deze invloedrijke commandanten. De kennis die u over deze bekende arbaki-commandanten heeft is absoluut niet voldoende om het CGVS te overtuigen van uw aanwezigheid in Khanabad. U zou minstens moeten weten over welke regio deze arbaki-commandanten heersten, aangezien zij als de meest invloedrijke arbaki aanzien werden. Daarnaast stierf commandant Qadir op 8 augustus 2015 tijdens een zelfmoordaanslag in Kunduz die op hem gericht was. Hierbij stierven bovendien 29 mensen en geraakten er nog eens 19 anderen gewond (zie toegevoegde landeninformatie 3). U gaf aan dat u het incident dat Mohammad Omar Pakhsaparan trof op de radio hoorde (CGVS p. 20), er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u over de dood van de belangrijke commandant Qadir, dat recent voor uw beweerde vertrek uit Khanabad plaatsvond, ook gehoord zou moeten hebben. Dit nieuws zou minstens onder de lokale bevolking rondgaan aangezien Qadir een welbekende arbaki was onder de mensen in Khanabad, volgens districtshoofd Hayatullah Amiri zouden het zelfs de dorpingen zelf geweest zijn die aan de taliban gevraagd zouden hebben om Qadir te vermoorden omwille van zijn slechte reputatie en storend gedrag ten aanzien van de dorpingen (zie toegevoegde landeninformatie 2). Echter verklaarde u dat de mensen de arbaki graag hadden en kon u geen negatieve eigenschappen opnoemen buiten het conflict tussen Matin en Qadir, hetgeen u eerder aanhaalde. U gevraagd of ze de andere mensen nooit lastig vielen zei u dat dit niet het geval was (CGVS p. 18). Nochtans waren de dorpingen toch niet zo tevreden over de arbaki, naast het hierboven aangehaalde aspect dat de dorpingen zelfs de taliban zouden ingeschakeld hebben om commander Qadir te vermoorden, blijkt dat veel lokale inwoners niet de taliban als hun grootste bedreiging aanzien maar eerder de arbaki (zie toegevoegde landeninformatie 2). De meeste dorpingen klagen over de "belastingen" die ze aan de arbaki's moeten betalen en landbouwers klagen erover dat hun oogsten in beslag worden genomen door de arbaki's (zie toegevoegde landeninformatie 1+2+4). De arbaki's hebben dan ook een vrij slechte reputatie bij de dorpingen aangezien ze de dorpingen bestelen, hen dwingen tot het betalen van Ushar, een deel van de oogsten inpalmen en zelfs betrokken zijn bij de verkrachtingen van meisjes, vrouwen en jongens (zie toegevoegde landeninformatie 5+6). Deze slechte reputatie wordt door verschillende bronnen bevestigd. Het feit dat u enkel kan zeggen dat de mensen hen graag hadden en niets kan vertellen over de slechte reputatie van de arbaki's doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Khanabad tot uw beweerde vertrek uit het district. U gevraagd of u Mohammad Akbar kent, geeft u aan deze persoon niet te kennen (CGVS p. 18). Nochtans was dit ook een bekende commandant die zeer nauw betrokken was bij de anti-taliban operaties en werd hij zelfs aangeduid als commandant van de special security force die ingeroepen werd door de Afghaanse overheid samen met de International Security assistance Force (ISAF). Mohammad Akbar kwam op 9 september 2011 om tijdens een explosie in Khanabad die later opgeëist werd door de taliban (zie toegevoegde landeninformatie 7).

Verder kan opgemerkt worden dat uw kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen in uw regio ook niet kon overtuigen. U verklaarde de dag van de val van Kunduz vertrokken te zijn. U gevraagd om dit te situeren in tijd kon u noch het jaar, noch de maand waarin u vertrokken bent vermelden (CGVS p. 9). U gevraagd om meer te vertellen over de val van Kunduz kon u slechts zeer

vaag vertellen dat de taliban de stad aanvielen en dat de gevechten begonnen en Kunduz nadien werd overgenomen (CGVS p. 11). Om uw vertrek uit Afghanistan toch te kunnen situeren in tijd werd er u gevraagd of u voor of na het offerfeest vertrokken was. Eerste haalde u aan zich dit niet te herinneren maar u gevraagd om er even over na te denken zei u plots dat u tijdens het offerfeest dat jaar onderweg was en dus niet meer in Afghanistan was (CGVS p. 19). De val van Kunduz vond plaats op 28 september 2015, hetgeen overeenkomt met de vijfde feestdag van het offerfeest (zie toegevoegde landeninformatie 8+9). U verklaarde dat u tijdens het offerfeest niet meer in Afghanistan was, in dit geval is het niet mogelijk dat u met de eerste val van Kunduz nog in Khanabad zou zijn en betekent dit dat u dus niet na maar vóór de val van Kunduz reeds vertrokken zou zijn. Dit zou mede uw vage kennis omtrent de val van Kunduz kunnen verklaren.

Echter blijkt dat uw beperkte kennis over de lokale situatie in de regio die alleen de periode rond de val van Kunduz betreft, maar ook de jaren voordien, zoals verder blijkt. Gevraagd naar incidenten die voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz-stad hebben plaatsgevonden spreekt u vaag over een zelfmoordaanslag tijdens een Buzkashi-spel in Kunduz stad. Dit incident zou volgens u 3,5 à 4 jaar geleden plaatsgevonden hebben en zou gericht zijn op een jihadi-commandant, wiens naam u zich niet kon herinneren en van wie u niet precies weet wat hij deed vooraleer hij vermoord werd. U gevraagd of deze persoon dan omkwam tijdens die aanslag zegt u dan weer dat hij niet stierf maar dat andere mensen wel stierven of gewond raakten (CGVS p. 11). Het incident dat u hier aanhaalt is de zelfmoordaanslag die gericht was op de bekende commandant Mir Alam op 25 maart 2014, Mir Alam ontsnapte inderdaad aan deze aanslag en er stierven wel degelijk een aantal mensen en een twintigtal raakten gewond (zie toegevoegde landeninformatie 10). Het feit dat u niet kon zeggen op wie de aanslag precies gericht was doet het CGVS twifelen of u effectief over dit incident gehoord zou hebben toen u in Khanabad was. Commandant Mir Alam is namelijk een zeer bekende persoon in Afghanistan en heeft vooral in Kunduz een prominente rol (zie toegevoegde landeninformatie 11) waardoor dit incident zonder twijfel de aandacht van de lokale bevolking zou trekken en vooral zijn naam hierin een grote rol zou spelen. U gevraagd of er enige conflicten waren tussen de verschillende etnische groepen in Khanabad spreekt u over een zekere commandant Jalil die tegen de taliban vocht en dat hierbij enkele mensen vermoord werden, dit zou ongeveer 3 à 3,5 jaar geleden gebeurd zijn (CGVS p. 12). U sprak slechts zeer vaag over dit incident waardoor het onmogelijk is om dit te bevestigen of te weerleggen. Daarenboven kunnen dergelijke incidenten omwille van de veiligheidssituatie in Khanabad altijd en overal voorkomen. Zo blijkt ook uit objectieve informatie dat er verschillende gevechten ontstonden tussen de arbaki, die de regio moesten beschermen, en de taliban. De arbaki werden dan ook ingeschakeld door de overheid om tegen de taliban te vechten (zie toegevoegde landeninformatie 1+2+7). Bijgevolg levert het vermelden van dit incident geen bijdrage aan uw herkomst. U haalde aan dat de veiligheidssituatie in Khanabad zeer slecht was maar u slaagde er niet in om andere incidenten op te noemen die in uw district plaatsgevonden hadden. Zo zei u dat u al eerder gesproken had over het incident tussen commandant Qadir en Matin. U meermaals de kans geboden om toch enkele andere incidenten op te noemen, zei u geen andere incidenten te kennen. U gevraagd hoe de veiligheidssituatie in uw district was recent voor uw vertrek, zei u nochtans dat de veiligheidssituatie zeer slecht was. Geconfronteerd met het feit dat u dan toch nog incidenten zou moeten kunnen opnoemen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie inderdaad zeer slecht was, spreekt u over de val van het district ongeveer 4 à 5 jaar geleden. Hierbij zei u dat het district ongeveer 1 of 2 dagen onder controle van de taliban was en dat de overheid het district nadien heroverde (CGVS p. 20). Uit objectieve informatie blijkt dat het district Khanabad na het jaar 2010 pas op 20 augustus 2016 onder controle van de taliban viel (zie toegevoegde landeninformatie 12). Het district zou hierbij slechts één dag in handen van de taliban geweest zijn en de dag na de val van het district heroverd zijn door de Afghaanse veiligheidstroepen (zie toegevoegde landeninformatie 13). Tijdens de periode recent voor uw beweerde vertrek uit het district, was er weliswaar een hoge aanwezigheid van de taliban in het district en ze trokken ook op systematische wijze hun aanwezigheid in de verschillende dorpen op om zo uiteindelijk de stad Kunduz te kunnen veroveren in september 2015 (zie toegevoegde landeninformatie 14). Echter, de val van het district dat volgens u 4 à 5 jaar geleden plaatsgevonden zou hebben wordt niet bevestigd door de beschikbare objectieve informatie. Er dient ook opgemerkt te worden dat zelfs indien deze beweerde val van Khanabad die 4 à 5 jaar geleden plaatsgevonden zou hebben wel bevestigd zou kunnen worden, dit niet recent voor uw beweerde vertrek uit het district gebeurd zou zijn. Dit incident zou dan ook niet voldoende zijn om aan te tonen dat u tot uw beweerde vertrek in 2015 uit Afghanistan in het district aanwezig geweest zou zijn. Tenslotte is het opmerkelijk dat u, die beweert tot de val van Kunduz aanwezig te zijn in Khanabad, verder geen incidenten kan opnoemen terwijl dit toch wel een zeer kritische periode was voor de provincie Kunduz. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u, indien u werkelijk tot de val van Kunduz in 2015 aanwezig was in Khanabad, toch in de mogelijkheid zou moeten zijn om meer incidenten te noemen.

De geloofwaardigheid van uw verblijf in Khanabad tot uw vertrek naar Europa wordt verder ondermijnd wanneer gepeild wordt naar uw kennis van bekende figuren in de regio. U gevraagd naar de provinciegouverneur van Kunduz bij uw vertrek zegt u correct dat dit Mohammad Omar Safi was en dat zijn voorganger Ghulam Sakhi Baghlani was. U kan echter geen verdere informatie over hen geven (CGVS p. 9-10). U gevraagd of u Hamidullah Danishi en Samiullah Qatra kent, geeft u telkens aan deze personen niet te kennen (CGVS p. 10). Dit waren echter belangrijke personen in Kunduz. Hamidullah Danishi was "deputy" gouverneur en Samiullah Qatra was veiligheidshoofd van de provincie Kunduz tot 2012 (zie toegevoegde landeninformatie 15+16). U zegt correct dat Hayatullah Amiri districtshoofd van Khanabad was toen u vertrok maar u gevraagd hoe lang hij al districtshoofd was, zegt u dat hij dit sinds 2 à 3 jaar geleden was. U uitdrukkelijk gevraagd of u sinds 2 à 3 jaar voor uw vertrek uit Khanabad of tot de dag van het gehoor op 29 juni 2017 bedoelt, zegt u dat u 2 à 3 jaar tot de dag van het gehoor bedoelt, dus 2 à 3 jaar geleden (CGVS p. 16). Uit objectieve informatie blijkt echter dat Hayatullah Amiri minstens sinds 2013 al districtshoofd van Khanabad is, wat langer is dan u stelde (zie toegevoegde landeninformatie 17). U gevraagd wie zijn voorganger was zegt u correct dat dit Nizamuddin Nasher was maar over hem kon u verder niets vertellen (CGVS p. 16). Nochtans stamde Nizamuddin Nasher af van de bekende en invloedrijke familie die het in Afghanistan welgekende Spinzar bedrijf opgericht hebben (zie toegevoegde landeninformatie 17). U gevraagd of u gehoord heeft over enige incidenten die hem overkomen zijn, zegt u hierover niets gehoord te hebben (CGVS p. 16). Volgens voornoemde informatie zou Nizamuddin gewond geraakt zijn nadat een bom die aan zijn wagen gehecht was, afging in juli 2012. Indien u werkelijk gedurende deze periode in de regio verbleven zou hebben, dan zou u ook minstens gehoord hebben over dit incident die het districtshoofd trof. Gevraagd wie het hoofd van de veiligheid in het district was voor uw vertrek, zegt u dat dit Amir Gulistan was, hetgeen niet bevestigd kan worden door objectieve informatie (CGVS p. 16). U gevraagd of u over Sufi Habib Habibullah gehoord heeft, veiligheidshoofd van Khanabad die het leven liet nadat een mijn ontplofte aan zijn wagen (zie toegevoegde landeninformatie 17), zegt u dan weer deze persoon niet te kennen (CGVS p. 16). Uit dit alles blijkt dat uw kennis omtrent deze bekende personen in Khanabad en Kunduz zeer beperkt is, u kan als het ware slechts hun namen opnoemen zonder verdere details of anekdotes, hetgeen de indicatie geeft voor het ingestudeerde karakter van uw kennis.

Ten slotte was uw algemene en geografische kennis over de regio ook zeer beperkt. U kon slechts enkele dorpen rond uw eigen dorp opnoemen en kon slechts enkele dorpen op uw weg naar het districtscentrum beschrijven terwijl uw dorp toch wel op een behoorlijke afstand van het districtscentrum ligt (CGVS p. 5). Bovendien stelde u soms wel eens naar het districtscentrum gegaan te zijn voor inkopen. U herkende wel enkele plaatsen in het district zoals de Chawk-e Khanabad en de Mohibullah Khan moskee op foto (CGVS p. 20) maar dit kan hoogstens wijzen op het feit dat u daar ooit geleefd heeft. Deze plaatsen bestaan immers al lang en vormen dan ook geen bewijs voor een recent verblijf in de regio. U sprak over de Aqtash brug, die ongeveer 10 jaar geleden over de Aqtash rivier gebouwd zou zijn (CGVS p. 19). Volgens objectieve informatie zou er echter in 2011 een brug over de Aqtash rivier gebouwd zijn (zie toegevoegde landeninformatie 18). Ook hiervan was u niet op de hoogte. Verder wist u zelfs de naam niet van de kliniek die in het districtscentrum gelegen was (CGVS p. 8) en kon u slechts 2 scholen opnoemen (CGVS p. 13). U gevraagd om de provincies rondom Kunduz op te noemen, kan u enkel Takhar en Baghlan opnoemen, u slaagt er niet in om de andere provincies Samangan en Balkh, die bekend is omwille van de provinciehoofdstad Mazar-e Sharif, op te noemen (zie toegevoegde landeninformatie 19). Noch vermeldt u de grens met Tajikistan (CGVS p. 10). U gevraagd om de omliggende districten rondom Khanabad op te noemen, vermeldt u Aliabad, Qala-e Zal en Imam Sahib. Geconfronteerd met het feit dat dit niet klopt zegt u enkel dat uw antwoord wel klopt en geeft u verder geen verklaring (CGVS p.10). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie toegevoegde landeninformatie 20) blijkt nochtans dat van de door u vermelde districten enkel Aliabad aan Khanabad grenst, Dasht-i Archi en Kunduz stad vermeldt u totaal niet terwijl deze wel aan Khanabad grenzen (CGVS p. 10). U gevraagd waar het district Dasht-i Archi ligt zegt u dat het ook in Kunduz ligt maar dat u er nooit geweest bent. Dit is echter geen valabele verklaring voor het foutief opsommen van de omliggende districten (CGVS p. 10). Ter verklaring voor uw beperkte kennis gaf u regelmatig aan dat u slechts zelden uw dorp verliet (CGVS p. 8+10+11+15+18+20). Deze verklaring is echter niet valabel. U verklaarde heel uw leven in Namazsay gewoond te hebben (CGVS p. 6), er mag dan ook redelijkerwijze van u, die ongeveer 25 jaar in eenzelfde dorp heeft doorgebracht, verwacht worden dat uw kennis over het district veel grondiger zou zijn. Het CGVS is hiermee dan ook overtuigd dat u niet in Khanabad heeft verbleven tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot de val van Kunduz in 2015 in het district Khanabad gelegen in de provincie Kunduz verbleven te

hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst tot uw beweerde vertrekdatum in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België continu in Khanabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op

een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Naast het feit dat uw verblijf in Khanabad ongeloofwaardig is, zijn de asielmotieven die u aanhaalt ook niet geloofwaardig. U gaf aan dat u gevlucht bent omwille van uw vrees voor rekrutering door de taliban en de onveiligheid in de regio (CGVS p. 22). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Khanabad, kan er aan deze beweerde vrees ook geen geloof gehecht worden. U gaf aan dat er verschillende jongeren uit uw dorp werden meegenomen door de taliban en dat een deel van hen stierf omwille van het conflict in de regio (CGVS p. 22-23). Hierbij vermeldde u een reeks namen, dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat deze personen ook effectief onder dwang werden meegenomen. Het zou kunnen dat de personen die u opnoemt inderdaad wel uw dorpsgenoten zijn maar dat ze helemaal niet werden meegenomen door de taliban, of dat dit niet onder dwang gebeurd is. Uit objectieve informatie blijkt namelijk dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken waarop ze zich kunnen beroepen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U werd zelf nooit persoonlijk aangesproken door de taliban (CGVS p. 22). U gevraagd of uw familie nog enige problemen heeft gehad na uw vertrek uit Afghanistan verklaart u plots dat de taliban naar uw vader zijn gegaan en naar u hebben gevraagd na uw vertrek (CGVS p. 23). Nochtans werd er u eerder in het gehoor gevraagd of uw familie buiten de algemene situatie in het dorp nog over andere problemen sprak wanneer u contact had opgenomen met hen. Toen zei u dat dit niet het geval was en dat ze enkel over de algemene situatie spreken en dat u hen zelf niet veel vragen stelt omdat u nu in België bent en toch niets kan doen. U gevraagd of u het niet belangrijk vindt om hiervan op de hoogte te zijn in het belang van uw lopende asielprocedure, zegt u dat u nu hier (in België) leeft en dat het voor u niet belangrijk is nadat u daar vertrokken bent (CGVS p. 7). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u later in het interview plots melding maakt van de taliban die naar uw familie gekomen zijn en naar u gevraagd zouden hebben. U gevraagd wanneer uw vader u dit verteld heeft zegt u dat hij dit vertelde toen u achter de situatie vroeg (CGVS p. 24). Gevraagd om welke redenen u dat eerder in het gehoor niet vermeld heeft, zegt u dat er u toen iets anders gevraagd werd of dat u de vraag misschien niet goed begrepen had. Geconfronteerd met het feit dat u wel een antwoord had gegeven op de vraag en dat u gezegd had dat ze enkel over de algemene situatie spreken en dus de vraag duidelijk wel begrepen had, zegt u dat het de eerste keer is dat u in een interview zit, dat u niet gestudeerd heeft en niet uit de stad komt waardoor het voor u moeilijk is om alles te begrijpen. Deze verklaring is echter absoluut niet valabel aangezien er u op het begin van het gehoor duidelijk gemaakt werd dat indien u een vraag niet zou begrijpen dat u dit moet melden en dat de vraag nadien herformuleerd zou worden (CGVS p. 2). U heeft hiervan geen melding gemaakt toen deze vraag u gesteld werd (CGVS p. 7). Het louter zeggen dat u de vraag niet begrepen had om de confrontatie te ontwijken is dus niet afdoende en doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Bovendien geeft u daarbovenop de totaal onlogische verklaring dat uw vader tegen de taliban gezegd zou hebben dat indien ze u zouden vinden, ze u zouden mogen meenemen of vermoorden (CGVS p. 23). Ter verklaring zei u dat u daar toch al weg bent en dat ze die dingen toch niet meer konden doen. Geconfronteerd met het feit dat u nog steeds in een asielprocedure zit en dus geen zekerheid heeft dat u hier zou blijven, zegt u dat u bij terugkeer vermoord zou worden door de taliban (CGVS p. 24). Het is dan ook niet logisch dat uw vader dit zou gezegd hebben tegen de taliban. Bovendien heeft u een 16-jarige jongere broer die nog bij uw ouders verblijft, dit gezegd zijnde zou uw vader hem ook in gevaar gebracht kunnen hebben. Hiermee geconfronteerd zegt u dat uw vader geen andere keuze had omdat ze hem anders aangevallen zouden kunnen hebben (CGVS p. 24). Ook deze verklaring is niet logisch, integendeel is het weinig geloofwaardig dat een vader zelf zou zeggen dat de taliban zijn zoon zouden mogen meenemen of vermoorden. Er wordt dan ook geen enkel geloof gehecht aan dit beweerde "bezoek" van de taliban. Vervolgens maakte u ook nog plots melding van uw gedrag dat veranderd zou zijn en dat dit onmiddellijk zou opvallen indien u zou terugkeren en dat u hierdoor ook vermoord zou worden (CGVS p. 24). U gevraagd om u hierover nader te verklaren zegt u dat u andere kleren draagt en dat uw gedrag beïnvloed werd door het gedrag van de mensen in België. U zei dat de levensstijl en de manier van spreken anders is maar dat het hoofdzakelijk om uw kledingstijl zou gaan. Hiermee heeft u het echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen. U leefde volgens uw verklaringen heel uw leven in Afghanistan en woont sedert 15 december 2015 in België. U heeft dan ook niet kunnen aantonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende gewoonten, normen en levenswijze niet terug zou kunnen opnemen. Immers gaat het louter om een andere kledingstijl die u hier zou aangenomen hebben en niet om een fundamentele levensopvatting.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat u dit niet vermeldt bij het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven. Hierdoor is het CGVS er dan ook van overtuigd dat deze "verandering" in gedrag niet een dermate hoge impact heeft op uw persoon.

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS van oordeel dat u niet gevlucht bent omwille van een persoonlijke bedreiging of een zwaarwichtige vorm van vervolging, waardoor u niet in de hoedanigheid van vluchteling kan worden erkend. U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS kunnen wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader zijn niet voldoende om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De enveloppe toont enkel aan dat u post ontvangen hebt uit Afghanistan. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept de verzoekende partij zich op de schending van "artikelen 48/3 tot 48/7", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.1.1. Vooraleer in te gaan op de overwegingen van de bestreden beslissing, schetst de verzoekende partij haar leefsituatie voorafgaand aan haar vertrek uit haar geboortedorp. De verzoekende partij vermeldt onder meer dat zij ongeschoold en analfabeet is en dat daardoor zelfs haar kennis van het Dari beperkt is. De verzoekende partij vervolgt dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de dossierbehandelaar er onterecht van uit is gegaan dat zij kennis diende te hebben van de politieke figuren en historische feiten waarover haar vragen werden gesteld. Volgens de verzoekende partij is de gehanteerde methodiek niet intellectueel correct en getuigt zij van weinig inzicht in haar leefsituatie als ongeschoolde adolescent afkomstig uit een dorpje in de bergen die zijn land destijds op 24- of 25-jarige leeftijd is ontvlucht. De verzoekende partij wijst erop dat zij zich geografisch enigszins kan situeren – doch niet volledig gezien haar beperkte intellectuele kennis en haar gebrek aan scholing –, dat zij relevante informatie heeft gegeven over haar dorp en acht dorpen kon opsommen die op de weg liggen tussen haar dorp en het districtscentrum. De verzoekende partij wijst er tevens op dat zij informatie heeft gegeven over ziekenhuizen, scholen, bruggen, wegen en moskeeën in haar district en dat zij een aantal voorgelegde foto's van locaties in Khanabad correct wist te situeren.

Wat betreft de datum van haar vertrek uit Afghanistan, stelt de verzoekende partij geenszins te hebben vermeld dat zij pas na de val van Kunduz vertrokken is, maar wel dat zij besloot te vertrekken toen de situatie dreigender werd. Zij citeert uit informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit de dreigende aanwezigheid van de taliban binnen de provincie Kunduz blijkt nog vóór de officiële val van Kunduz-stad.

De verzoekende partij is verder van mening dat van haar niet mag worden verwacht alle gebeurtenissen die tijdens het gehoor werden aangehaald grondig te kennen. Zij zou haar geboortedorp slechts occasioneel hebben verlaten om inkopen te doen en zou slechts sporadisch geïnformeerd zijn via radiozenders of geruchten in het dorp. De verzoekende partij benadrukt dat zij dagdagelijks van 's ochtends tot 's avonds op het veld stond en dat het van haar verwachte kennisniveau dient te worden aangepast aan haar werkelijke levensomstandigheden als ongeletterde jonge boer. De verzoekende partij wijst vervolgens op meerdere elementen die aansluiten bij haar directe leefwereld maar waarover

de dossierbehandelaar haar naar eigen zeggen onterecht niet heeft bevraagd. De verzoekende partij besluit dat haar het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

Met betrekking tot haar *taskara*, voert de verzoekende partij aan dat uit de inhoud daarvan kan worden afgeleid dat zij woonachtig was in Khanabad. Er is volgens haar geen enkele reden om te twijfelen aan de "*geloofwaardigheid*" van dit document. Volgens de verzoekende partij bevat de door haar voorgelegde *taskara* van haar vader dezelfde informatie over haar afkomst. Er is volgens de verzoekende partij verder geen enkele reden om *a priori* aan te nemen dat de stempels op de enveloppe waarin de identiteitsdocumenten werden opgestuurd naar België vervalst werden of niet authentiek zijn.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vervatte argumentatie inzake haar vluchtmotieven, laat de verzoekende partij gelden dat haar vrees om door de taliban te worden gerekruteerd wel degelijk gegrond is nu er in haar dorp reeds jongemannen werden gerekruteerd door de taliban en ook uit objectieve informatie blijkt dat de taliban sinds 2015 actief rekruteert in Kunduz.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij inzake de veiligheid in haar voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan naar rapporten van EASO, Afghanistan Analysts Network en Amnesty International.

De verzoekende partij stelt bij terugkeer naar Afghanistan eveneens exclusie en geweld te vrezen doordat zij zich na haar jarenlange verblijf in het Westen gewoonten en een kledingstijl heeft aangemeten die niet rijmen met de in Afghanistan geldende islamitische gewoonten, normen en waarden. Zij verwijst in dit verband naar rapporten van de Australische Refugee Review Tribunal en UNHCR. Het feit dat zij zou verklaren nog steeds moslim te zijn, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan het feit dat zij door de Afghaanse gemeenschap, en met name de taliban, wel degelijk zou kunnen worden beschouwd als afvallige.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Namazsay gelegen in het district Khanabad van de provincie Kunduz en hier vanaf haar geboorte tot aan vertrek uit Afghanistan in 2015 te hebben gewoond. De verzoekende partij verklaart haar regio en land van herkomst ten tijde van de eerste val van Kunduz in handen van de taliban te hebben verlaten uit vrees dat zij door de taliban gedwongen zou

worden gerekruteerd voor de strijd. De verzoekende partij stelt dat zij bij terugkeer naar haar land en regio van herkomst zal worden vermoord door de taliban indien zij weigert zich bij hen te voegen.

In casu betwist de verwerende partij dat de verzoekende partij tot aan de val van Kunduz in de tweede helft van 2015 daadwerkelijk in het district Khanabad van de provincie Kunduz heeft verbleven, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn land en regio van herkomst alsook op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België heeft verbleven.

Ter staving van onderhavig verzoek legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure volgende documenten neer: haar *taskara*, de *taskara* van haar vader en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd ter terechtzitting van 23 januari 2019 brengt de verzoekende partij nog twee stukken bij, zijnde een brief van het Centre Culturel Ismailien in Parijs en de enveloppe waarin deze brief naar de verzoekende partij werd gestuurd.

Wat betreft de *taskara* van verzoekers vader, dient te worden vastgesteld dat deze geen betrekking heeft op verzoekers persoon en derhalve niet dienstig is. Blijkens haar verklaringen verkreeg de verzoekende partij haar *taskara* toen zij ongeveer twintig jaar oud was (stuk 5, gehoorverslag, p. 21). Nu zij ongeveer vijfentwintig jaar oud zou zijn geweest toen zij Afghanistan verliet, kan dit document niets aantonen wat betreft haar verblijfplaats(en) in de laatste jaren voor haar komst naar België. De enveloppe kan aantonen dat de verzoekende partij post kreeg opgestuurd uit Kunduz, maar niet dat de verzoekende partij tot halverwege 2015 in het district Khanabad van deze provincie verbleven heeft. Wat betreft de brief van het Centre Culturel Ismailien, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hieruit niet kan blijken op basis van welke objectieve gegevens de voorzitter van een organisatie met zetel in Parijs verzoekers herkomst uit het dorp Namazsay gelegen in het district Khanabad van de provincie Kunduz kan bevestigen. De brief vermeldt ook niets omtrent verzoekers laatste verblijfplaats voor zijn komst naar België. Verzoekers herkomst uit Afghanistan en lidmaatschap van de ismaëlitische geloofsgemeenschap staan *in casu* niet ter discussie.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing, hecht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers bewering tot aan de val van Kunduz in 2015 in Khanabad, Kunduz te hebben verbleven op grond van volgende motieven: (i) de verzoekende partij bezit onvoldoende kennis van belangrijke *arbaki*-commandanten (ii) de verzoekende partij verklaart in tegenspraak met objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat de lokale bevolking van Khanabad de *arbaki*'s graag had en nooit lastig gevallen werd door hen, (iii) de verzoekende partij legt geen coherente verklaringen af over het tijdstip waarop zij Afghanistan verlaten heeft, (iv) de verzoekende partij bezit nauwelijks informatie over veiligheidsincidenten in Khanabad in de jaren voorafgaand aan haar voorgehouden vertrek uit de regio, (v) de verzoekende partij heeft een beperkte kennis van bekende politieke figuren in de regio, (vi) de verzoekende partij heeft slechts een beperkte geografische kennis van haar regio.

De Raad kan de verzoekende partij tot op zekere hoogte bijtreden, waar zij de verwerende partij verwijt haar profiel van ongeletterde landbouwer onvoldoende in rekening te hebben gebracht bij de vraagstelling tijdens het gehoor. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij verzoekers voorgehouden profiel betwist. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij kon antwoorden op de haar gestelde vragen betreffende haar landbouwactiviteiten en dat zij inzake haar gebrek aan scholing een verklaring heeft gegeven die in overeenstemming is met haar voorgehouden

bestaan als landbouwer (stuk 5, gehoorverslag, p. 12-15). Gelet op het geschetste profiel, is de Raad van oordeel dat de tijdens het gehoor de *in casu* gestelde vragen omtrent politieke en militaire figuren met functies op districts- en provinciaal niveau alsook de vragen over de ruimere geografie (omliggende districten en provincies) geen aansluiting vinden bij de kennis die redelijkerwijze mag worden verwacht van de verzoekende partij. Ook blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier waarom de verwerende partij *in casu* van mening is dat de verzoekende partij over dergelijke kennis dient te beschikken. Echter is de Raad van oordeel dat verzoekers profiel van ongeletterde landbouwer niet kan verklaren noch verschonen waarom de verzoekende partij niet of onvoldoende op de hoogte is van wat zich afspeelde in haar persoonlijke leefwereld in de periode voorafgaand aan en op het ogenblik van haar voorgehouden vertrek uit haar regio in 2015.

Er dient vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat de verzoekende partij haar vertrek uit Afghanistan niet preciezer kon duiden dan na de eerste val van Kunduz. Gevraagd in welk jaar en welke maand dit was, moest de verzoekende partij het antwoord schuldig blijven en kon zij slechts meegeven dat de gevechten al begonnen waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Om haar vertrek uit Afghanistan toch enigszins te kunnen situeren in de tijd werd de verzoekende partij gevraagd of zij voor of na het Offerfeest vertrokken was. Eerst haalde de verzoekende partij aan zich dit niet te herinneren, maar gevraagd er even over na te denken, gaf zij aan dat zij tijdens het Offerfeest onderweg was en dus niet meer in Afghanistan was (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). Blijkens de informatie aanwezig in het administratief dossier vond de val van Kunduz plaats op 28 september 2015, wat overeenkomt met de vijfde dag van het Offerfeest (zie stuk 12, Landeninformatie, nr. 8 en 9). Aangezien de verzoekende partij verklaart dat zij tijdens het Offerfeest al niet meer in Afghanistan was, is het niet mogelijk dat zij bij de val van Kunduz nog in Khanabad zou zijn geweest. Het verweer in het verzoekschrift waarbij de verzoekende partij verwijst naar informatie uit het administratief dossier die melding maakt van een dreigende aanwezigheid van de taliban in Kunduz nog vóór de officiële val van Kunduz en beweert enkel te hebben verklaard dat zij besloot te vertrekken toen de situatie dreigender werd, kan niet overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk heeft verklaard Afghanistan te hebben verlaten na de eerste val van Kunduz. Omdat de verzoekende partij niet preciezer kon aangeven wanneer zij vertrokken was, werd haar gevraagd hoeveel dagen na de val van Kunduz zij vertrokken is, waarop zij antwoordde: "*Toen het werd overgenomen vertrok iedereen en ik besloot ook om te vertrekken.*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Aldus kan er geen twijfel over bestaan dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij na de val van de stad Kunduz Afghanistan verlaten heeft, en niet toen de situatie dreigender werd, zoals zij in haar verzoekschrift beweert.

Ten tweede doet de verzoekende partij allerminst van haar aanwezigheid in het district Khanabad van de provincie Kunduz tot halverwege 2015 blijken waar zij verklaart dat de mensen de leden van lokale gewapende milities, de *arbaki's*, graag hebben en geen weet heeft van incidenten die zich ooit tussen de *arbaki's* en burgers zouden hebben voorgedaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Deze verklaringen stroken niet met informatie uit meerdere bronnen, aanwezig in het administratief dossier, waaruit de slechte reputatie van de *arbaki's* in onder meer Khanabad bij de lokale bevolking blijkt. Reeds in 2012 was er sprake van pogingen van overheidswege om de irreguliere milities in Kunduz te ontwapenen omwille van de vele problemen die ze creëerden voor de lokale bevolking, waaronder het aftroggelen van *ushr* en religieuze belastingen, intimidatie en het toebrengen van schade aan andermans eigendom bij interne conflicten (stuk 12, Landeninformatie, nr. 1). Het toenmalig districtshoofd van Khanabad heeft in augustus 2014 zelfs een beroep gedaan op president Ghani om hem te helpen in zijn poging deze praktijken een halt toe te roepen. *Arbaki's* betrokken bij overvallen, afpersing en het heffen van illegale belastingen blijken in het jaar voor verzoekers voorgehouden vertrek aanwezig te zijn in geheel Khanabad. Uit de informatie blijkt dat veel mensen in Khanabad niet de taliban als de voornaamste bedreiging voor hun veiligheid en levensonderhoud beschouwen, maar wel de vele "onverantwoordelijke gewapende groepen", waarmee de milities van lokale machthebbers worden bedoeld die mensen afpersen en lastigvallen. Volgens het districtshoofd van Khanabad zou *arbaki*-commandant Qadir in augustus 2015 zijn vermoord door de taliban op vraag van dorpelingen van Chahrtut, nadat Qadir herhaaldelijk inwoners van dit dorp zou hebben lastiggevalen, afgeperst of vermoord. Behalve met het afpersen van burgers en het stelen van oogsten, zouden *arbaki's* zich ook bezighouden met elkaar onderling te bekampen. Vele inwoners, waaronder vooral handelaars en winkeliers hebben reeds hun ongenoegen geuit over deze situatie en sommigen hebben het district daardoor al verlaten. Ook landbouwers worden gevisieerd en maken melding van een *ushr*-belasting van tien procent op hun rijstoogeten (stuk 12, Landeninformatie, nr. 2 en 3). Deze informatie ligt in lijn met informatie van andere bronnen die eveneens melding maken van getuigenissen van inwoners van Khanabad over de praktijken en straffeloosheid van de *arbaki's* (stuk 12, Landeninformatie, nrs. 4, 5, 6). In het licht van

deze informatie kan de verzoekende partij niet overtuigen waar zij geen gewag maakt van enige problemen of slechte ervaringen van de inwoners van Khanabad met de *arbaki*'s tijdens de periode van haar voorgehouden verblijf in de regio. De verzoekende partij kent weliswaar de namen van enkele bekende lokale *arbaki*-commandanten, maar kan hier verder weinig concrete informatie over aanreiken. Gevraagd of er enige incidenten waren die deze *arbaki*-commandanten overkomen zijn, verwees de verzoekende partij slechts naar een incident tussen commandanten Matin en Qadir drieënhalve à vier jaar geleden. Dat voormelde dood van Qadir door toedoen van de taliban klaarblijkelijk niet in de verzoekende partij opkomt, hoewel dit incident zich kort voor verzoekers voorgehouden vertrek in de tweede helft van 2015 heeft voorgedaan, doet afbreuk aan verzoekers bewering toendertijd in Khanabad aanwezig te zijn geweest. Het gegeven dat de verzoekende partij een landbouwachtergrond heeft en niet naar school is geweest kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Het behoeft geen verregaande politieke of geografische kennis om op de hoogte te zijn van de praktijken van de *arbaki*'s in Khanabad en belangwekkende incidenten waarbij hun commandanten betrokken zijn. Het betreft hier immers de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek.

Ten derde dient te worden gewezen op verzoekers gebrekkige kennis van incidenten in de jaren voorafgaand aan verzoekers voorgehouden vertrek uit Khanabad en Afghanistan. Gevraagd enkele incidenten te vermelden die plaatsgevonden hebben in Kunduz-stad, verwees de verzoekende partij naar een zelfmoordaanslag tijdens een buzkashi-spel die drieënhalve à vier jaar geleden zou plaatsgevonden hebben en gericht zou zijn tegen een jihadi-commandant. De verzoekende partij kon zich echter de naam van het doelwit niet herinneren en wist evenmin wie deze persoon was (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Blijkens de informatie in het administratief dossier doelt de verzoekende partij op de aanslag van 25 maart 2014 op commandant Mir Alam, die deze overleefde (stuk 12, Landeninformatie, nr. 10). Uit andere informatie in het administratief dossier blijkt het belang en de bekendheid van deze commandant. Amir Mir Alam zou in de jaren na de verdrijving van de taliban uit Kunduz eind 2001 een sterke positie hebben verworven in Kunduz-stad en de ruimere provincie als commandant van meerdere lokale milities. Hij zou beschikken over stevige connecties met provinciale veiligheidshoofden en prominente gezagsdragers in Koboel. Volgens een stamoudste uit Kunduz die wordt geciteerd kunnen de milities onder het bevel van Mir Alam mede dankzij diens connecties verder hun gang gaan en grotendeels ontsnappen aan ontwapeningsprogramma's (stuk 12, Landeninformatie, nr. 5). Deze informatie wordt bevestigd door andere bronnen. Volgens een onderzoeker van het Afghanistan Analysts Network is de militie van Mir Alam berucht voor haar geweld tegen en misbruik van burgers (stuk 12, Landeninformatie, nr. 6). In het district Khanabad zou Mir Alam overigens de belangrijkste rivaal zijn van Mohammad Omar Pakhsaparan, een andere *arbaki*-commandant die de verzoekende partij wist te noemen (stuk 12, Landeninformatie, nr. 2). In het licht van de bekendheid en prominente rol van Mir Alam in Khanabad en Kunduz, zoals blijkt uit voormelde informatie, komt het de Raad niet aannemelijk voor dat de verzoekende partij wel gehoord zou hebben van een zelfmoordaanslag waarbij een commandant gevisieerd werd maar niet dat het Mir Alam betrof of dat zij dit inmiddels vergeten zou zijn. Verder kan het niet overtuigen dat de verzoekende partij enerzijds verklaart dat de veiligheidssituatie in Khanabad voor haar vertrek zeer slecht was, maar er anderzijds niet in slaagt dit te illustreren aan de hand van concrete incidenten waarvan zij weet heeft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt gemotiveerd: "(...) Zo zei u dat u al eerder gesproken had over het incident tussen commandant Qadir en Matin. U meermaals de kans geboden om toch enkele andere incidenten op te noemen, zei u geen andere incidenten te kennen. U gevraagd hoe de veiligheidssituatie in uw district was recent voor uw vertrek, zei u nochtans dat de veiligheidssituatie zeer slecht was. Geconfronteerd met het feit dat u dan toch nog incidenten zou moeten kunnen opnoemen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie inderdaad zeer slecht was, spreekt u over de val van het district ongeveer 4 à 5 jaar geleden. Hierbij zei u dat het district ongeveer 1 of 2 dagen onder controle van de taliban was en dat de overheid het district nadien heroverde (CGVS p. 20). Uit objectieve informatie blijkt dat het district Khanabad na het jaar 2010 pas op 20 augustus 2016 onder controle van de taliban viel (zie toegevoegde landeninformatie 12). Het district zou hierbij slechts één dag in handen van de taliban geweest zijn en de dag na de val van het district heroverd zijn door de Afghaanse veiligheidstroepen (zie toegevoegde landeninformatie 13). Tijdens de periode recent voor uw beweerd vertrek uit het district, was er weliswaar een hoge aanwezigheid van de taliban in het district en ze trokken ook op systematische wijze hun aanwezigheid in de verschillende dorpen op om zo uiteindelijk de stad Kunduz te kunnen veroveren in september 2015 (zie toegevoegde landeninformatie 14). Echter, de val van het district dat volgens u 4 à 5 jaar geleden plaatsgevonden zou hebben wordt niet bevestigd door de beschikbare objectieve informatie. Er dient ook opgemerkt te worden dat zelfs indien deze beweerd val van Khanabad die 4 à 5 jaar geleden plaatsgevonden zou hebben wel bevestigd zou kunnen worden, dit niet recent voor uw beweerd vertrek uit het district

gebeurd zou zijn. Dit incident zou dan ook niet voldoende zijn om aan te tonen dat u tot uw beweerde vertrek in 2015 uit Afghanistan in het district aanwezig geweest zou zijn. Tenslotte is het opmerkelijk dat u, die beweert tot de val van Kunduz aanwezig te zijn in Khanabad, verder geen incidenten kan opnoemen terwijl dit toch wel een zeer kritische periode was voor de provincie Kunduz. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u, indien u werkelijk tot de val van Kunduz in 2015 aanwezig was in Khanabad, toch in de mogelijkheid zou moeten zijn om meer incidenten te noemen."

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij zich toch enigszins geografisch kon situeren, daar zij relevante informatie kon geven over haar dorp, dorpen kon opsommen gelegen tussen haar dorp en het districtscentrum, informatie kon geven over ziekenhuizen, scholen, bruggen en moskeeën en een aantal foto's van locaties in Khanabad correct kon situeren. De Raad benadrukt dat deze elementen dienen afgewogen te worden tegen andere elementen die relevant zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoekende partij wat betreft haar verblijf in Khanabad. Rekening houdend met het geheel van de hoger uiteengezette pertinente motieven dient in deze te worden besloten dat de geografische kennis van de verzoekende partij er mogelijk op wijst dat zij ooit in deze regio verbleven heeft, maar dat hieruit geenszins kan blijken dat zij er gewoond heeft tot medio 2015.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk daadwerkelijk tot de val van Kunduz in 2015 in het district Khanabad gelegen in de provincie Kunduz verbleven te hebben. Aangezien de reden waarom de verzoekende partij naar eigen zeggen haar land van herkomst verlaten heeft, met name haar vrees om te worden gerekruteerd door de taliban, nauw verbonden is met deze regio, kan ook aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof worden gehecht. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing *in concreto* wordt uiteengezet waarom verzoekers vluchtmotieven, nog daargelaten het ongeloofwaardig bevonden verblijf in Kunduz tot halverwege 2015, niet geloofwaardig zijn en dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen poging onderneemt deze pertinente motieven als dusdanig te weerleggen of ontkrachten. Derhalve is de algemene informatie over gedwongen rekrutering door de taliban in Kunduz waarnaar de verzoekende partij verwijst (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) *in casu* niet dienstig.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst en van de beweerde vertrekkdatum in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België continu in Khanabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens verzoekers verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij geuite vrees dat zij zou worden vermoord bij terugkeer naar Afghanistan omwille van vermeende veranderingen in haar gedrag, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) U gevraagd om u hierover nader te verklaren zegt u dat u andere kleren draagt en dat uw gedrag beïnvloed werd door het gedrag van de mensen in België. U zei dat de levensstijl en de manier van spreken anders is maar dat het hoofdzakelijk om uw kledingstijl zou gaan. Hiermee heeft u het echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen. U leefde volgens uw verklaringen heel uw leven in Afghanistan en woont sedert 15 december 2015 in België. U heeft dan ook niet kunnen aantonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende gewoonten, normen en levenswijze niet terug zou kunnen opnemen. Immers gaat het louter om een andere kledingstijl die u hier zou aangenomen hebben en niet om een fundamentele levensopvatting. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u dit niet vermeldt bij het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven. Hierdoor is het CGVS er dan ook van overtuigd dat deze "verandering" in gedrag niet een dermate hoge impact heeft op uw persoon."

Ook thans in haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij gedurende haar verblijf in België in de afgelopen jaren westerse gewoonten en een westerse kledingstijl heeft aangenomen, die niet rijmen met de in Afghanistan geldende islamitische

gewoonten, normen en waarden. Zij citeert vervolgens uit een algemeen rapport over het fenomeen van “onbewuste verwestering” (stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift). De verzoekende partij toont evenwel op geen enkele manier aan dat haar verblijf in België sinds eind 2015 van haar een dusdanig verwesterde man heeft gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Door dienaangaande louter te verwijzen en citeren uit rapporten van onder meer de Australische Refugee Tribunal, UNHCR en Refugee Support Network (stukken 11 en 12 gevoegd bij het verzoekschrift) toont de verzoekende partij geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij tot kort voor haar komst naar België eind 2015 in het district Khanabad van de provincie Kunduz heeft gewoond, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

K. VERHEYDEN